

Uredništvo:
Schillerjeva cesta šte. 3,
dvorišče, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri dopoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

NARODNI DNEVNIK

Upravništvo:
Schillerjeva cesta šte. 3.
Naročnina znaša za avstro-ogerske dežele:
celoletno . . . K 25.—
polletno . . . K 12.50
četrletno . . . K 6.30
mesečno . . . K 2.10
Za **Nemčijo:**
celoletno . . . K 28.—
za vse druge dežele i. Ameriko K 30.—
Naročnina se pošilja vnaprej.
Za **oglas (insete)** se plačuje od četverostopne pete vrste po 12 h, za večkratni natis primeren popust.
Posamezna šte. stane 10 h.

Št. 131.

Telefonska številka 65.

Celje, v ponedeljek, 13. junija 1910.

Čekovni račun 48.817.

Leto II.

Včerašnji shodi.

Poročila o včerašnjih shodih, ki so se vršili povsod mirno in vspešno ter še razna druga znamenja kažejo, da so šanse za zmago narodnonaprednega kandidata Kaca od dne do dne boljše. Kmetje se gibljejo vsepovsod in delajo za izvolitev svojega stanovskega tovariša, kmeta domačina Ivana Kaca. In to navzlic ogromnemu pritisku iz farovžev in celo od klerikalnih županstev. Kdor ni slišal, videl in občutil, kako dela duhovništvo baš v teh okrajih za mariborskega profesorja Verstovška, ta bi mislil, da se mu pripoveduje historije iz devete dežele; kajti nemogoče bi si bilo misliti, da je takih nasilstev in krivic zmožen kak človek sploh, kamoli še kristjan. Po spovednicah, kjer so žene in dekleta, s prižnice gromijo nad kmete, jim grozijo, da ne bodo pokopani v blagoslovljeni zemlji, ako volijo Kaca. Izrabljajo se vsa narodova verska čustva, vse tisočletne tradicije za zmago človeka, ki je bil še včeraj svobodomislec in je imel za duhovništvo ter njegove pristaše le najvulgarnejše psovke. Pritiska se na krčmarje in trgovce ter se jim grozi z bojkotom; kujonira se učiteljstvo — katero je celo v največ krajih popolnoma pasivno v volilni borbi. Ali ni smešno in žalostno, ako se govori v takih razmerah o »ljudski volji« in enaki volilni pravici? Ali vendar — navzlic vsemu temu raste razpoloženje za Kaca, zdi se nam, da je prišel zopet trenutek, ko se bode ljudstvo zbudilo in postavilo vbrani svojim duhovnim komandantom in izkoriščevalcem. Glas, da je treba sedaj voliti odličnega in izobraženega domačina, kmeta, gre od ust do ust: pogum stopa v srca in v volilni boj gredo zopet oni, ki so že obupali nad tako hitro zmago proti nasilnemu klerikalizmu. Sedaj bode naše geslo: naprej do zmage!

V **Št. Ilju pri Mislinji** se je vršil shod v Splihalo-vi gostilni. Na shodu je bilo takoj spočetka nad 100 ljudi, a to število se je skoraj podvojilo, ko je minil Verstovškov shod v Krušičevi gostilni. G. prof. Verstovšek je bil baje zelo nervozen; poslušalci so glasno izražali svoje dvome nad lepimi obljubami g. profesorja. S tem, kar so slišali na našem shodu, so bili očitno bolj zadovoljni. Konstatirati moramo tudi, da se je našega shoda udeležilo mnogo delavstva. Predsedoval je veleposelnik in lesotržec g. Konrad Iršič iz Št. Lenarta. G. urednik Lešničar iz Celja je poljudno in z mnogoštevilnimi vzgledi pojasnjeval klerikalno »delovanje za ljudstvo« na Dunaju;

govoril je o novih davkih, draginskemu vprašanju, starostnemu zavarovanju, nagodbi z Ogersko, o naši carinski politiki ter konečno razlagal Kacov program. Govornikova izvajanja so izzvala burno pritrdjevanje. G. urednik Spindler iz Celja je razlagal veliko lumparijo, katero uganjajo klerikalci z geslom »vera je v nevarnosti« in objednem obrazložil stališče, katerega zavzemamo naprednjaki napram duhovništvu. G. Jakob Vrečko iz Slovenjgradca je opisal Kacovo delovanje v domači občini in ga priporočal za izvolitev kot domačina in moža poštenjaka, do katerega ima vse zaupanje. V istem smislu je govoril tudi g. Iršič. Veliko smeha je vzbudil jako drastičen opis Žebotovega mučeništva; ubogi mučenik, na katerega mučeništvo nikdo ne veruje! Neki kmečki fant je glasno izrazil svoje mnenje, da bi pravzaprav Žebot, če bi bil v resnici napaden in bil »fant od fare«, ne smel takoj zbežati v gozd kot zajec! Shod je bil v najboljšem razpoloženju s klici: Živijo kmet Kac! zaključen. Opomniti moramo, da se ga je udeležilo nekaj vrlih naših somišljenikov kmetov, ki so došli daleč s hribov, da čujejo kaj o Kacovi kandidaturi. Tem gre posebno priznanje!

V **Št. Vidu nad Valdekom** se je vršil včeraj sploh prvi politični shod. Ker ni gostilne, se je zborovalo pri pos. Brezovniku. Zbralo se je nad 40 samih mož volilcev; predsedoval je župan g. Mrak. Govorila sta urednika gg. Lešničar in Spindler. Razpoloženje in navdušenje za Kaca je tudi v tej visoki, a krasno ležeči občini kar najboljše. Shod se je vršil mirno in pad vse dostojno; Šentvidčani so obljubili, da nikakor nočejo zaostati za drugimi kmeti v boju za kmečkega kandidata Kaca!

V **Šmiklavžu pri Slovenjgradcu** so se ohranili še kaj živi spomini na volilno borbo iz l. 1907. Saj je še splošno znano, kako je župnik Pečnik nekega kmeta udaril s ključem tako, da je močno krvavel; saj je še tudi v živem spominu ponesrečeni shod v Šenkjavžu, kjer je moral profesor Robič zbežati, župnik Pečnik pa je z odprtim nožem grozil zborovalcem, ki so hoteli na Robičev shod! V Legnarjevi gostilni (po dom. pri Bučinjeku) se je zbralo včeraj popoldne mnogo domačih posestnikov, uglednih mož, kateri so živahno pritrdjevali govornikom, uredn. gg. Spindlerju in Lešničarju in obljubili, da se bodo z vsemi močmi potegovali za njega. Predsedoval je kmet domačin Pečovnik. Koncem shoda je došlo do malega nastopa, ker se je nekaj ujedaval neki fantič, katerega je poslal župnik na shod vohunit.

V **Slovenjemgradu** se je vršil ob sicer nekoliko neugodnem času v »Narodnem domu« shod ob lepi udeležbi. Govorila sta dr. Karlovšek in Jakob Vrečko ob splošnem navdušenju. Nekateri klerikalci so se nekaj časa vsajali, a se je hitro napravil red. S tem večjim navdušenjem so se zborovalci zavzeli za kmečkega kandidata Kaca.

V **Podgorju** se je vršil ob lepi udeležbi najodličnejših mož shod pri Roginu. Predsedoval je g. Verdnik-Kralj, govoril je med splošnim odobravanjem dež. poslanec dr. Kukovec. Kandidatura kmeta Kaca se je navdušenjem vzela na znanje.

Shod v **Turiški vasi** pri Košutniku je bil sijajen. Zbrali so se najodličnejši možje cele okolice. Ob velikem odobravanju so govorili za Kacovo kandidaturu dež. posl. dr. Kukovec, dr. Karlovšek, Jakob Vrečko in Verdnik-Kralj, ki je obenem shodni predsedoval. Kandidatura Kacova se je z velikim navdušenjem sprejela.

V **Golavibuki** je bil lep shod. Predsedoval je g. Košutnik iz Turiške vasi, govorili so dr. Kukovec, dr. Karlovšek in Verdnik-Kralj. Vladalo je veliko navdušenje za kmečkega kandidata in so možje obljubili z vsemi silami delati za njegovo izvolitev.

V celem slovenjgraškem okraju je med naprednim kmečkim ljudstvom najboljše razpoloženje za izvojevanje zmage kmečkega kandidata Kaca. Naj bi to navdušenje ostalo nepremagljivo bodoče tedne, naj bi se izlilo v intenzivno podrobno agitacijsko delo — in uspeh ne more izostati! Naprej do zmage — kakor ob času boja za Ježovnika!

Volilni shodi v gornjegrajskem okraju, ki so se vršili včeraj in v soboto, so se obnesli zelo dobro. V vseh krajih se je pokazalo najboljše razpoloženje za kmečkega kandidata, tako, da je njegova zmaga zagotovljena, če stori vsak napredni kmet svojo dolžnost na dan volitve.

LISTEK.

Oče Kondelik in ženin Vejvara.

Češki spisal Ignát Herrmann. —

Z avtorjevim dovoljenjem poslovenil Stanko Svetina.

XVI. V pravem teku.

Onega večera ni mogel Vejvara jesti. Gledal je sicer svinjski jezik, toda mislil je samo na rožnato barvo te ljubeznjive jedi in v svoji fantaziji je bil naenkrat v rožnatem parku, kjer se je sprehajal ob strani ljubljene Pepice. V nos mu je sicer prišel ščegetajoči duh jezika, toda pri tem delu Vejvarove glave se je tudi vstavil. V duhu — in človek čuti včasih tudi v duhu različen vonj, že davno ne več duhteč — v duhu je čutil Vejvara opojni vonj izmišljenega rožnatnega parka, koder se je sprehajal s Pepico. Gledal je predse s široko odprtimi očmi in ni videl, kaj se godi okoli njega. In vstrašil se je skoro, ko je nad seboj zaslišal glas gospe Kondelikove, ki mu je že tretjič rekla:

»No, gospod Vejvara, kje pa ste, da si ne vzamete ...?«

In ponudila mu je skledo z jezikom. Vejvara se je zdramil, segel po vilice in je nabodel dva tenka listka.

»Kaj vam pride na misel, česa se pa boste najedli!« je zaklicala gospa Kondelikova, prišla je vilice in mu je naložila na krožnik.

»Poljubljam roko — poljubljam roko, milostljiva gospa ...« se je zahvalil Vejvara in se je branil. »Dovolj — dovolj ...«

»Ne bodite otročji, Vejvara«, je opomnil gospod Kondelik, »in jejte. Danes popoldne ste že lahko vse prebavili — morate dohiteti ...«

Gospa je s pogledom vstavila daljše besede

Kondelikove. Na srečo se nista zmenila za to niti teta Urbanova niti gospod Slaviček in gospod Kondelik se je spomnil ter je hitro dodal:

»No, po sebi sodim — salamensko sem lačen! Le daj mu, le! Po tem se dobro pije.«

Ah, jed, pijača! Kaj je bilo vse to danes Vejvari, ko je premagal poslednjo zapreko — (v svoji bojazljivosti in neizkušenosti je smatral dovoljenje staršev res za »zapreko«) — in je prišel do cilja. Ali se res je pri takih priložnostih? Ali more jesti človek, ki je ravnokar poprosil za roko mladenke

No, Vejvara je prišel onega večera sam do prepričanja, da tak dogodek v življenju ne izključuje niti jedi niti pijače. Morda zato, ker mu je Pepica vedno prigovarjala? Ker ga je silila

Pepica ni stregla danes gostom. Gospa Kondelikova ni tega pustila. Odkazala je hčeri mesto poleg Vejvare in stregla ji je kakor kakemu imenitnemu gostu. Mati je vedela, kaj se spodobi. Vejvara in Pepica sta danes glavni osebi. Ako bi ne bilo teh dveh, ne bilo bi te večerje. Mislila je instinktivno in ne vedoma, da se danes rodbina Kondelikova razdeljuje na dve rodbini. Čeprav bo Pepica še par mesecev doma — od danes naprej bodo vse njene misli, čuti, hrepenenje in upi merili drugam. Od danes naprej ima gospa Kondelikova svojo hčer kakor izposojeno. Že ni več popolnoma njena — je že Vejvarova. — Kako hitro bo minilo teh par mesecev — Pepica bo pod očetovo streho res samo gost. Toda vključ temu se je veselila gospa Kondelikova s pregovorom mater: kdor oženi sina, ga zgubi — kdor omoži hčer, dobi sina. In gospa Kondelikova je bila tako ponosna na tega bodočega sina. Zet pri magistratu! Morda bo nekoč svetnik kakor gospod Vonasek. In ona bo tašča svetnikova!

Pepica, ki je sedela poleg Vejvare, je tega vedno siliła:

»Jejte — gospod Vejvara! Vzemite! Napravite mamici veselje ...«

Teta Urbanova je hlastno jedla. Kakor za stavo,

samo da bi že krožniki izginili iz mize, da bi nastalo slednjič to, k čemur je bila pravzaprav povabljen.

Kolega Vejvarov, gospod Slaviček, je bil pravi gost. Ni se oziral niti na desno niti na levo in je jedel — vedno jedel, kadarkoli mu je domača gospodinja ponudila. Gos v tem času — in taka domača gos! Dobri ljudje, ti Kondelikovi! Mojster sam vedno naliva in daje s tem dober vzgled. Vejvara si je dobro izbral. In na tihoma je Slaviček računal, da bo z Vejvarovo ženitvijo zopet ena prijateljska rodbina več, kamor bo prišel včasih na domačo večerjo. Gotovo ga povabita.

Večerja se je končala — nastala je tišina. Kondelik je bil sit in se mu ni ljubilo govoriti; gospod Slaviček je skromno molčal in je čakal, da se vse to »oživi«, teta Urbanova pa ni hotela začeti govoriti, da ne bi zadrževala toka stvari, ki morajo še priti na vrsto. Sedela je ravno, nepremično, gledala je postrani na ljubimca in je spodobno poskušala iz kozarca.

Vejvari bi zadostovala samo Pepičina družba. Vedno je iskal pod mizo njeno roko in jo je stiskal, prstek za prstkom, samo kadar ga je pogledala teta Urbanova, je spustil Pepičino roko in je naglo dvignil svojo na mizo. Bil je pri tem ves rdeč, kakor da bi ga kdo zasačil pri prepovedanem činu. Sramoval se je. Teti Urbanovi ni ušlo to in je vselej po takem Vejvarovem iznenadenju nabrala obraz v prijazne gube, kakor da bi hotela reči: Privoščita si, mladiča, to je pravzaprav izmed vsega najboljši ...»

Ni trajal dolgo ta molk. Gospa Kondelikova že sama ni mogla več čakati, prišla je naenkrat iz kuhinje in je postavila na mizo dve steklenici vina in šest kozarcev.

»Kaj pa daješ to sem, Beti?« se je čudil gospod Kondelik.

»Stari, stari«, je rekla priliznjeno gospa. »Kaj dajem! Spijemo na zdravje kozarec vina — ali si pozabil?«

»No več«, je menil gospod Kondelik, »mislim, da

Gornjigrad. V soboto zvečer se je vršil shod volilcev v Mikuševi gostilni v Gornjemgradu. — G. notar Drkar je otvoril shod, na kar se je izvolil za predsednika g. J. Krajnc, za zapisnikarja pa g. Šijanec. G. dr. Koderman je govoril o položaju v državnem zboru in utemeljil potrebo napredne kandidature. — Dr. Kalan se je pečal z osebama obeh kandidatov in je osvetlil velikanski razloček med poštenim, značajnim slovenskim kmetom Ivanom Kacom ter bivšim liberalcem prof. Vrstovškom. Nato je še dr. Koderman zavrnil očitania klerikalnega časopisja o zvezi narodne stranke s štajercijanci. Na predlog g. dr. Konečnika se je kandidatura Ivana Kaca soglasno sprejela. Ko se je zborovalcem še naznanilo, da se bo mudil naš kandidat prihodnji dan v Gornjemgradu in bo imel vsakdo priliko, se osebno seznaniti z njim, je zaključil predsednik shod.

Novaštifta. Volilni shod v Novištifti bi se imel vršiti včeraj dopoldne v Golobovi gostilni. Prizadevanju župnika Permeta se je posrečilo, da je g. Golob prostore za shod prepovedal. To pa seveda shoda ni preprečilo, in župnikova spletkarja je našemu shodu le koristila, kajti volilni shod se je vršil ob napovedanem času v Semovi gostilni ob nepričakovano lepi udeležbi. Obe gostilniški sobi sta bili polni zborovalcev kateri so stali tudi še med vrati in v veži. Po kratkih uvodnih besedah je dr. Kalan naslikal klerikalno agitacijo in dosedajno delovanje klerikalnih »ljudskih« zastopnikov. Zlasti je zanimalo kmetijske volilce milijonsko posojilo ljubljanskemu škofu in njegovi davčni odpisi. Ravnotako so z ogorčenjem obsodili klerikalne spletke, katere so ubile prepotrebno pašno zadrugo, samo zato ker so jo ustanovili napredni možje. Govornik je potem primerjal oba kandidata in naposled priporočal kandidaturu kmeta Ivana Kaca. — Dr. Koderman je povdarjal da narodna stranka kandidata ne vsiljuje, ampak da le hoče, da volijo kmetje po svoji glavi, ne pa po duhovniški komandi. Povedal je, kake važne naloge čakajo slovenske poslance v državnem zboru in povdarjal potrebo, da je slovenski poslanec mož, ki ne menja prepričanja, kakor se sleče suknja, in ki ni na prodaj za polno skledo. Nadučitelj g. Kelc je govoril o domačih razmerah, zlasti o potrebi izboljšanja planinskih pašnikov ter priporočal kandidata, ki je sam kmet. Domačin g. Matjaž je v kratkih besedah priporočal kandidaturu kmeta Ivana Kaca, katera se je nato soglasno sprejela.

V Bočni se je zbralo ob 3. uri popoldan nad 150 zborovalcev, samih volilcev iz Bočne in sosednih krajev, v Ferženovi gostilni. G. Feržen je bil tako prijazen, da je dal na razpolago svojo veliko dvorano v prvem nadstropju. G. Ručigaj, ki je otvoril shod, je bil izvoljen za predsednika,

g. nadučitelj Bizjak pa za zapisnikarja. G. predsednik je po jednatih uvodnih besedah podal besedo kandidatu Ivanu Kacu, kateri se je predstavil volilcem kot njihov stanovski tovariš, kateri hoče v slučaju izvolitve delati z vsemi močmi za kmetijski stan. Ko se je poleglo viharo odobravanje, ki je sledilo besedam g. Kaca, je povzel besedo dr. Kalan, ki je razložil, kako je tolmačiti geslo: kmet naj kmeta voli, in razloček med kmeti, katere kandidira narodna stranka in med kmeti, ki so bili izvoljeni iz kmečke zveze ter kazal na posledice takih izvolitev. Klerikalni voditelji delajo kar sami hočejo in kmečki poslanci jim slepo prikimujejo. Opozarjal je tudi na lažnjiva agitacijska sredstva klerikalcev, ki so pred 3 leti grozili kmetom da bodo v slučaju Ježovnikove izvolitve cerkve spremenjene v hleve in duhovniki izgnani. Pozivljal je kmete, da naj sami odločajo, da naj po možnosti sami vidijo in poslušajo profesorja Vrstovškega in naj potem primerjajo oba kandidata in dajo svoje glasove tistemu o katerem so prepričani, da je boljši.

Gosp. Ivan Verdnik iz Otiškega vrha pri Slovenjemgradu je z navdušenimi besedami kmete pozivljaj k samopomoči, naglašal, da ima vsak stan v državnem zboru svoje zastopnike, samo kmetje bi morali biti zastopani po profesorju, opozarjal na to, da je v državnem zboru 51 duhovnikov, akoravno je v vsaki fari samo 1 župnik. Kmetje, ki tvorijo najmnogobrojnější del prebivalstva, pa imajo samo 110 poslancev. Svaril je kmete, da naj se ne dajo premotiti od klerikalcev, katerim je vera samo agitacijsko sredstvo in jim priporočal g. Kaca, ki je v celem okraju spoštovan in ugleden, uzoren gospodar.

Dr. Koderman je primerjal osebi obeh kandidatov, slikal, da se na Vrstovškega, o katerem je bivši »Sokol« Hans Woschnag sam rekel, da je njegov dober znanec, ne moremo zanesti, ker je že enkrat prelevil svoje prepričanje ter postal iz bivšega Koroščevega strupenega nasprotnika njegov tovariš; naglašal je, kako so svoj čas klerikalni vodje s svojo nesrečno politiko mnogo Slovencev odbili in zakrivali, da so jih premeteni Nemci vjeli v zanjke štajercijanstva, zavračal je sumničenje, da ima Narodna stranka kako zvezo s štajercijanci in pozval volilce, naj si po lastnem prevdaku izvolijo moža, ki bode njihovega poštenja vreden.

Spregovoril je tudi dr. Lipold, ki je pojasnjeval z ozirom na kandidaturu g. Kaca razna aktualna politična in druga vprašanja.

Za njim je pojasnjeval gospod Franc Pahernik klerikalna lažnjiva agitacijska sredstva, zlasti na slučaju znanega Žebota. Gospod Zidarn iz Šmartna ob Dreti je priporočal kot domačin kandidaturu vrlega gospodarja Kaca. Ko je še govoril gospod Verdnik, je gospod Ručigaj po daljšem izvajanju dal kandidaturu gospoda Kaca na glasovanje. Z viharim navdušenjem je bila ta kandidatura so-

glasno sprejeta. Po končnih besedah gospoda Kaca je gospod Ručigaj zaključil ta lepi shod.

Shoda v **Mozirju** se je udeležilo okrog 50 volilcev iz trga in okolice. Predsedoval je gospod Alojz Goričar iz Libije. Govorili so gg. dr. Lipold iz Celja, kandidat Ivan Kac, Ivan Verdnik iz Otiškega vrha, Franc Pahernik iz Vuhreda in Ivan Lipold iz Mozirja. Kandidatura Ivana Kaca se je z navdušenjem sprejela. Na shodu je vladačo najlepše razpoloženje, shod je napravil pravi dober vtis in vzbudil mnogo zanimanja. Shoda sta se udeležila tudi neki Lekše in Štrucelj. Lekše je klerikalce zagovarjal in v glavnem povedal, da je tudi nekaj poštenih ljudi v njihovi stranki. Vzamemo na znanje in smo tako lojalni, da celo verujemo, da je mnogo poštenih kmetov dobila K. Z. na svoje limanice. Štrucelj je hotel med glasovanjem govoriti in ko ga je g. predsednik spomnil, da nima sedaj besede, da naj se po glasovanju oglasi, je odšel, češ, ne pustijo me govoriti. Možu je bil pač ta cen izgovor, prav po volji, ognil se je blamaži, ki jo je doživel Lekše s svojimi ugovori. Odgovor Ivana Verdika na Lekšetova izvajanja je vzbudil neizmerno navdušenje.

Shodu v **Kokarjih** je predsedoval g. Franc Cajner iz Pustega polja, zborovanja se je udeležilo okrog 30 volilcev. Govorili so gg. Ivan Kac, nadučitelj Knaflič in dr. Lipold. Kandidatura Kacova se je z navdušenjem sprejela. Tudi na ta shod je pripeljal Lekše iz Mozirja dva ali tri svoje pristaše, ki so skušali zborovanje motiti, vendar se jim to ni nikakor posrečilo. V medsebojnem, prijateljskem pogovoru se je marsikaj nejasnega še pojasnilo. Tudi v Kokarjih je razpoloženje za Kaca zelo ugodno, žal, da so skoro vsi naši pristaši na splavih in jih je le malo doma.

Politična kronika.

Vprašanje glede italijanske pravne fakultete.

Tudi Zveza južnih Slovanov bo obstruirala.

„Hrvaška koresp.“ poroča z dne 11. jun.: V včerajšnji seji Zveze južnih Slovanov je poročal dvorni svetnik dr. Ploj o svojem zadnjem pogovoru z baronom Bienertom glede italj. pravne fakultete. Sklenilo se je, da se bode Zveza južnih Slovanov borila z vsemi sredstvi, ki so ji na razpolago zoper ustanovitev italj. pravne fakultete na Dunaju, ako vlada ne spremeni svojega stališča glede ustanovitve slov. pravne fakultete v Ljubljani in priznanja skušenj na zagrebškem vseučilišču tudi v naši državni polovici. — To je kratka in odločna beseda napram vladi in našim klerikalcem.

bi bilo bolje, ako bi ostali pri pivu... Vsaj kar se mene tiče...

»Dobro, stari, potem bomo pa zopet pili pivo — toda s e d a j moramo zaliti z vinom. K temu ne spada pivo.«

Hitro je postavila pred vsakega kozarec, napolnila ga je in se je vrnila k svojemu stolu. Toda ni sedla. Prijela je za svojo čašo in je rekla slavnostno:

»Sedaj moram cenjenima gostoma, teti Urbanovi in gospodu Slavičku, naznaniti, da slavimo nepričakovan, toda radosten rodbinski dogodek...«

Teta Urbanova se je sklonila in je zrla vprto na gospo Kondelikovo, z izrazom velike napetosti, kakor da bi se ji niti ne sanjalo, za kaj se gre.

»Bodoči magistratni tajnik gospod Vejvara je izpovedal pred nama starši, da bi rad imel Pepico za celo življenje in naju je poprosil za njeno roko. Midva sva z veseljem privolila v to, ko je bila Pepica zadovoljna — midva s Kondelikom sva že dolgo časa vedela, da se imata res rada. In tako naznanjam cenjenima gostoma, da sta gospod Vejvara in Pepica od danes naprej kakor bodoči ženin in nevesta...«

Gospa Kondelikova se je oddahnila. Govorila je sicer pogosto in veliko, toda ni bila navajena govoriti javno, kakor danes.

Teta Urbanova se je čimdalje bolj čudila — kakor da ne bi niti slutila, čemu so jo povabili, kakor da bi pozabila, da ji je gospa Kondelikova predstavila »Vejvaro ženina«, kakor da bi šele sedaj slišala o njegovi izjavi. Sedaj je porabila presledek v govoru gospe Kondelikove in je vzkliknila v največjem začudenju:

»Poglejte no, to je novost!«

Gospa Kondelikova se je nadaljevala:

»Torej mislim, da sta tudi naša draga gosta, teta kot sorodnica, gospod Slaviček kot prijatelj gospoda Vejvara, vesela tega in da čutita z nami in upam, da napijeta odkrito mlademu paru na zdravje...!«

Kakor da bi bil ustrelil, je vstala teta Urbanova

in je prišla za kozarec. Po njenem vzgledu je vstal gospod Slaviček in dvignil se je tudi gospod Kondelik. Zaročenca sta sedela do sedaj kakor pribita.

»Na zdravje in srečo gospoda Vejvara in naše Pepice!« je zaklicala gospa Kondelikova z visokim glasom, ki se ji je tresel.

»Na zdravje! — na zdravje! — na zdravje!« je ponavljala teta Urbanova in je stala tu pripravljena, da bi trčila z Vejvaro in s Pepico takoj po stariših, prej nego gospod Slaviček. Zakaj ona je iz rodbine, ona ima prednost. To se ji je tudi posrečilo. In sedaj je željno gledala, če je že mati končala svoj govor. Tudi ona bi se rada oglasila.

Še predno je Vejvara izpraznil čašo, je tipal z levico po notranjem žepu suknje. In ko je postavil čašo, je hotel potegniti mošnjiček s prstanom, toda gospa Kondelikova se je zopet oglasila:

»Otroka, to je izgovorjeno in posvečeno. Sedaj sta že kakor sama svoja in Bog vaju gleda. Kar je komu usojeno, temu ne uide. Gospod Vejvara, zaročimo vas s Pepico in prosiva vas s soprogom in očetom Kondelikom, da bi jo imeli radi, kakor midva, da bi imeli z njo potrpljenje, ako bi kaj zagrešila, in ti Pepica, pomni, da bo bodoči soprog tvoj varuh in gospod, prvi v hiši, glava rodbine, njega moraš poslušati. Vzemi si za vzgled svoje stariše, kako sem se vselej vedla napram tvojemu očetu. — Žena naj bode možu podložna — to je že v Svetem pismu...«

Sedaj se je gospej Kondelikovi čimdalje bolj tresel glas in skoro v joku je končala:

»Imej — ta se ra — da, otro — ka...« in vrgla se je na Pepico, stisnila jo je k sebi in poljubila, in takoj potem se je dušil v njenem objemu Vejvara.

»Milostljiva gospa...« se je izvilo iz njegovih ust še na materinih nedrih.

»Nič več mi ne pravite: milostljiva gospa, Vejvara, recite mi le: mamica! Sedaj smo že kakor svoji. Kaj ne, da me bodete od danes naprej tako imenovali...?«

»Da«, je dahnil Vejvara, »ako dovolite. In prosim vašega dovoljenja, da podarim v spomin na današnji dan gospodični Pepici...«

»Samo Pepici, dragi Fran...«

— in v znamenje, da me hoče in da bo moja, spominek...«

Vejvara je posegel z desnico v žep, vzel je mošnjiček, odprl, in v njegovi roki se je zalesketal prstan z rdečim kamnom. Pepica je medtem skočila k omari za perilo in se je vrnila tudi z mošnjičkom, iz katerega je vzela prstan z modrim kamnom.

»Izvrstno, izvrstno!« je klicala teta Urbanova, ki je z bistrim očesom vse opazovala. »Rdeča barva pomeni ljubezen, modra večno zvestobo. Beti, natakni jima ta prstana — to se spodobi za mater.«

Gospa Kondelikova je imela še vse solzne oči, toda vkljub temu je vzela prstana iz mošnjičkov in jih je nataknila na prsta zaročencev.

Pripetilo se je nekaj, česar Vejvara ni pričakoval. Prstan, ki ga je prinesel Pepici, je bil prevelik. Niti na kazalcu ni stal dobro. Vejvara je bil presenečen in ves zmešan.

»Moj Bog, saj sem vendar rekel zlatarju, da je za gospodično —...«

»To je vseeno...« ga je opravičevala Pepica, ki je videla, v kaki zadregi je Vejvara.

»To je vseeno...« je potrdila mati, »saj bo prst postal bolj debel...«

»Ne, ne, jaz ga bom dal nazaj«, je rekel Vejvara, »mora mi dati drugega, manjšega —...«

»O ne«, se je vmešala vmes teta, »tak prstan se ne sme zamenjati, toda preuredi se lahko. In to je dobro — bo d v a k r a t k o v a n — niti ne veste, kaj to pomeni. D v a k r a t k o v a n — to je nerazdružljivost, kakor se pravi.«

In sedaj, ko je teta Urbanova spregovorila to tehtno besedo, se je približala Pepici, levico ji je položila na glavo, z desnico ji je napravila tri križe na čelu in na ustna in je pritisnila dolg poljub. Potem je stopila k Vejvari in je napravila ravno tako.

Kompromisni predlog.

Konference med vlado, Nemci, Italijani, Poljaki in celo — Rusini v zadevi italj. pravne fakultete se marljivo nadaljujejo. Sedaj se razpravlja o sledečem kompromisnem predlogu: Za prihodnja tri leta se naj ustanovi italjanska pravna fakulteta na Dunaju. Napram temu pa se naj zbornica izreče, da se fakulteta po treh letih definitivno premesti v Trst ali Gorico. Vlada računa s tem, da bo s svojo „večino“ strla odpor Jugoslovancev in dosegla naznačeno rešitev.

Iz državne zbornice

Sobotna seja drž. zbornice, v kateri se je nadaljevala **generalna debata o proračunu**, je bila skrajno slabo obiskana. Izmed govornikov je vzbudil zanimanje samo Italjan Bugatto, kateri je vladi grozil, da izstopijo iz njene večine, ako jim ne pripomore do pravne fakultete. Kasneje se je nadaljevala debata o češkorad. najnem predlogu glede položaja domačih tkalcev na Češkem.

Pisali smo že večkrat, da ima vlada jako dvomljivo večino. Ker so bili zadnje čase v vrstah te večine velike absence, je dala sedaj vlada razdeliti vsem poslancem večine **hektografirane okrožnice**, v katerih se jih poziva, da morajo biti v zbornici navzoči zlasti pri glasovanjih.

Češki socialisti pripravljajo neko akcijo proti nemškim svojim sodrugom, ker so glasovali ti proti podržavljenju šol društva „Komenskega“ na Dunaju.

Dunajska „Mittagszeit“ poroča, da se bode v tem zasedanju rešil le proračun; vse drugo, finančni načrt in ustanovitev italj. pravne fakultete, pa bode odloženo na jesen.

Drobne politične novice.

V petek, dne 10. jun., so se vršile **zadnje volitve na Ogrskem**, tako da je sedaj volilo vseh 413 okrajev; 21 je ožjih volitev, ostali že def. rezultati pa so sledeči: vlada 248, košutovci 47, justhovci 37, klerikalci 13, Rumuni 5, Slovaki 3, izven strank 67 in 48 niki 33, demokrata 2, agrarci 3, kršč. socij. 1.

Ruska дума je sprejela v petek **zakonski načrt glede Finskega**, v katerem se občutljivo omeji autonomija te dežele.

Stepli so se zopet na meji **Turki in Črnogorci**. Turško kulo v Pepiču so namreč Črnogorci napadli in v dvurnem boju ustrelili dva turška vojaka, tri pa ranili.

Bolgarski kralj Ferdinand misli obiskati Pariz. Francoski listi, osobito „Temps“ priobčenejo tople pisane pozdravne članke.

Štajerske novice.

»Gauturnfest« v Celju. Cele mesece so se že trudili nemški listi z reklamo, in človek bi pričakoval, da se bo vršila včeraj in predvčerajšnjim v Celju slavnost, kakor je še svet ni videl. Celo celjsko

Kot teta in najbližja sorodnica vas pozdravljam v naši rodbini, gospod Vejvara. Mi vsi vam radi damo Pepico. Jaz — jaz sama — (sedaj se je topila v solzah) — nisem bila deležna takega trenotka kakor Pepica, vendar vem, kaj pomeni. In upam, da najdete tudi v meni dobro teto. Nimam nikogar na svetu, samo Beti, Kondelika in sedaj vaju oba ...

Obrisala si je oči z batistovim robcem, ki ga je imela vselej pri rodbinskih slavnostih, obrnila se je h gospej Kondelikovi in k mojstru, poljubila je oba in jima je rekla slavnostno resno:

»Bog ti blagoslovi, Beti — Bog ti blagoslovi, svak ...«

Gospod Slaviček, da ne bi bil pri tem peto kolo, je najljub medtem v prazne kozarce vino. Napilo se je približno še trikrat — gospod Slaviček je napravil kratko napitnico starišem, potem gospej teti, slednjič, prijatelju in njegovi mili nevesti.

Počasi se je vse »oživilo«, kakor je rekel Slaviček. Sedaj je prišla ura gospej teti. Govorila je visoke besede o zaročencih in o svatbah, poglabljala se je v preteklost, tuptam je šinil grenek spomin na kako prevaro v njenem življenju, in zopet je slikala krasne slike bodočnosti zaročencema. Pri tem si je tudi zavarovala svojo ulogo v mladi, bodoči rodbini. Nikogar nima tu — je pravila — samo te svoje sorodnike. In kdor bo za njo imel srce, za tega bo imela tudi ona srce — to se bo še videlo po njeni smrti.

Gospa Kondelikova je spregovorila nekoliko glasneje, da bi spodbudila moža:

»Ti bi tudi lahko kaj rekel kot oče, stari.«

Gospod Kondelik, ki se je medtem že davno vrnil k pivu, se je slednjič dvignil in je rekel:

»Vejvara, vam je že mati tukajle vse povedala. Ampak jaz vama poslikam »kvartir«, da bosta kar gledala. V sobi vama napravim pompejski strop in v spalnici nebo z zvezdami. Na zdar!«

Dalje prihodnjic.

mesto je bilo v frankfurtaricah; vendar pa so bili tokrat nemški trgovci toliko previdni, da so frankfurtarice na svojih hišah razobesili šele včeraj popoldne, da bi dopoldne ne ostrašile slovenskih kupcev ... Vsi ponemčeni Hrvati, Čehi, Kranjci in domačini so hodili z modrižem okrašeni po mestu in se šopirili nam v veliko zabavo in smeh. Cenjene čitatele bode gotovo zanimalo, kako se vrše vsenemške slavnosti v nemškem Celju: zaradi lažjega pregleda podamo popis v treh slikah. Prva se vrši v »slavnostni pisarni« v nemški baraki na kolodvorskem trgu, takoj po prihodu »posebnega vlaka«. Pravzaprav to ni bil noben »poseben vlak«, ker se v Gradcu ni oglasilo dovolj udeležencev za poseben vlak; Gradčani se bojijo Celja. Bil je le prvi poštni vlak (včeraj sta šla dva) z normalnim tarifom. Za mizo sedijo prireditelji »Gauturnfesta« prav kislih obrazov: ljudi je došlo malo; turnarjev še manj: kajti kaj pomeni tako številce v turnarski južnoavstr. zvezi s 60 društvi in 6.700 »telovadci«? Priprave so stale 6.000 kron (čitajte celjski davkoplačevalci!): kako se bo ta vsota pokrila? Sklenilo se je dati manj »fraj-pira«. Druga slika: popoldne se je pomikal klavern turnarski sprevod po »glavnih« celjskih ulicah. Vodilo so ga štirje čudovito našemljeni možakarji na konjih, potem je šlo nekaj turnaric in potem telovadcev kvečjemu 250! No, graški »Tagbl.« je pisal, da bodo »celjske ulice odmevale od težkih korakov množice. Teh 250 mladičev nam ni prav nič imponirala in ta »množica«, ki smo jo včeraj videli, nam ne bode branila »stegovati svojih grabežljivih rok po »nemškem Celju«. To črtno zvestih so nemške gospodične ometavale prav pridno z rožicami in z vencji. Zalogo so imele zares velikansko — zato ubogi turnarji niso mogli vsega odnesti; polovcio so na tleh pustili za one, ki so se Celju previdno izognili. Tretji prizor: na glaziji, kjer je bilo pripravljeno za 10 tisoč gledalcev, se je zbralo komaj 2.000 ljudi, vstevši možakn, žene in otroke. Pa še med temi je bilo mnogo zelo dvomljivih Nemcev: govorilo se je mnogo slovenski, kar je Gradčane zelo disgustiralo. Slaviziranje Celja res hudo napreduje! Cela prireditelj je bila skrajno slaba: to, kar so nudili turnarji, napravijo pri nas z lahkoto veliko boljše najslabša sokolska društva. Ljudje so zabavljali, ko so se spravljali s »slavnostnega prostora«, da je bilo veselje. Zdi se nam, da ljubijo nemški turnarji »frapier« veliko bolj ko telovadbo. — Povdariti je treba, da so včeraj na poslopju celjske davkarije in drž. pravdnštva zopet frankfurtarice. — V ostalem je bilo včeraj po mestu popolnoma mirno; Slovenci so ostali mirni in hladnokrvni, kar dokazuje da aranžijo v mestu Celju pretepe in poboje edinole Nemci, kadar prireditelj Slovenci kako slavnost.

v Nekoliko glos k nemškim »slavnostim« v Celju. Na drugem mestu poročamo o blamaži, ki so jo celjski nemškutarji doživeli s svojim »gauturnfestom«. Tu le še nekaj pripomb: Celjski študentenheimovci so šli včeraj krog poldneva korporativno pod vodstvom prof. Duffeka pred rotovž, kjer se jih je »slovesno« sprejelo. Kajpak, saj za nemške študente ne veljajo disciplinarni predpisi. Še odlike bodo dobili zato v spričevalih, vkljub temu, da so v šoli največji ignoranti. — Nemštvo nemških (!) celjskih trgovcev se je pri tej priliki tudi pokazalo v pravi luči. Razni Rakuschi, Karbentzi, Hoppeji itd. celo soboto in še v nedeljo dopoldne niso imeli razobešenih zastav, ampak šele v nedeljo popoldne. No ali pogruntate, zakaj? Ej v soboto in nedeljo dopoldne še pridejo v trgovine slovenski kmetje in delavci, ki so še tako neumni, da nosijo tem zagrizencem svoje groše; in ti groši imajo tako čudodelno moč, da zadržujejo še nemške zastave na podstrešjih — skrite. — Najbolj se je menda namazal kavarnar Krušič, ki vedno pravi, da je — neutralen. Prvikrat je včeraj visela raz njegove hiše frankfurtarica, češ: zdaj bo pa moja kavarna polna samih turnarjev. Pa usoda je hotela drugače. — Cel včerajšnji dan in celo nocojšnjo noč ni bilo k njem menda niti enega turnarčka. Smola! — Sprevod turnarjev po mestu je bil, kakor nam očividci poročajo, skrajno klavern. Gladalci so bili skoro sami Slovenci. Na glavnem trgu je edini žajfar Costa tulil iz svojega okna »heil«, da je bil čisto hripav. — Radovedni so mnogi Slovenci, koliko je južna železnica »slavnostnemu komiteju« računila za 50 plaht, ki jih je posodila na glazi. Drugače namreč računna točno za vsako po 10 K. — Dalje so radovedni mnogi celjski meščani, zakaj imajo danes vse mestne šole ponka prost dan? Ali imajo gg. učitelji in gđe. ter gospe učiteljice težke glave? — Turnarski junaki so v Chemal — kasarni gotovo prav prijetno spali na rjuhah in pod odejami, ki so bile izposojene iz celjske bolnišnice.

Občinsko predstojništvo občine okolice Celje je storilo včeraj svojo dolžnost ter dalo odstraniti vse frankfurtarce po svojem delokrogu. Opozarjamo tem potom sl. občinsko predstojništvo okolice Celje, da je Westen popoldne razobesil na Šmiklavškem hribu zopet frankfurtarce, katero je dalo predpoldne odstraniti. Upamo, da bo županstvo storilo svojo dolžnost, da se ne bodo več

dogajala taka izzivanja na naših tleh. Tudi Westen še ni vsegamočen!

Tiskar Pavliček iz Kečevja, pri katerem dajejo slovenski socialisti tiskati svoje publikacije, je včeraj pripeljal tudi s seboj kakih 7 kočevskih turnarjev. Ne rečemo nič drugo ko to, da je bil Pavličkov oče rojen Čeh, mati pa ljubljanska Slovenka, ki nemški še znala ni.

Iz Žaleca. Toča je zadnji petek strašno gošpodarila od Sv. Lovrenca pri Preboldu čez Griže in žalsko okolico. Hmeljniki so strašno trpeli; strokovnjaki sodijo, da je toča vzela polovico in še več letošnjega pridelka. To pomenja za hmeljarje, ki so si lani komaj zopet malo oddahnili, jako hud udarec. Po hmeljnikih je bilo vse polno listja na tleh, kolje je bilo polomljeno in podrt: skratka strašna slika uničenja, zgube in če človek misli malo dalje, bede. G. drž. posl. Roblek si je takoj ogledal škodo in je storil potrebne korake v Celju pri oblastih kar bode storil tudi na Dunaju.

Orglavska šola v Celju priredi dne 19. t. m. izlet na Vransko, kjer bo ob 10. uri maša s slovenskim petjem. Popoldne ob 3. uri se vrši na vrtu gospe Šentakove pevski koncert, kojega vsopred bode v kratkem objavljen. Pri neugodnem vremenu se izlet preloži.

Šentjurski pevski zbor se za »prekrasno žgankijado«, priobčeno v zadnjem, nad vse ljubeznivem »Slov. Gosp.«, prav pristrčno zahvaljuje ter obljublja, da bode z naprej še z večjo vneto in ljubeznijo gojil prekrasno narodno in umetno slovensko pesem — tamkaj navedene klanfarije pa prepusti z vsem preziranjem ljudem Žgankove okolice. Napadali ste nas in smešili naš koncert in z njim Ipavčev spomenik, ki bi naj bil vsakemu poštenemu Slovincu nedotakljiv in svet, pred — ter zajedavali in grizli po koncertu. A nas to nič ne moti, da bi ne pomagali izvrševati lep kos narodno-kulturnega dela v obče, posebej pa še pomagali nabirati za spomenik dveh naših velikih mož domačinov, kojih najmanjša žilica je čutila in delala s posebno vneto in vstrajnostjo za prosveto in srečo svojega naroda. Kaj bi rekla ta velikana, ako bi zvedela, da zdaj živijo njiju potomci v prijateljskem objemu s temi sramotilci! — Po svoji navadi bi mirno zmajala z glavo — molčala in mislila svoje. Zato — storimo isto i mi, — ter s tem večjim veseljem pohitimo raje na praznik sv. Petra in Pavla, 29. junija, v prijazne Šmarje in priredimo v Habjanovem hotelu zopet velik koncert v spomin in za spomenik naših bratov Ipavcev. Ker se ti »ljubeznjivi priporočevalci« nad našim zadnjim, krasno uspelim koncertom kar penijo jeze in zavisti, se nadjamo tembolj, da nas zavedni narod poseti tudi tamkaj v najobilnejšem številu. Zato Ti, prijazno Šmarje, kliče pristrčni: Na zdar! Šentjurski pevski zbor.

Priprave za veliko Ciril in Metodovo jubilejno slavnost dne 17. julija v Žalecu, ki smo jo naznanili že pred nekaterimi tedni, se marljivo vrše. Koncert se bo vršil v veliki Virantovi dvorani, na obširnem dvorišču pred dvorano bodo stali raznovrstni šotori; damski komite je pridno pri delu, pevska društva že oglašajo svoje sodelovanje. Torej bodi nam geslo: dne 17. julija vsa narodno zavedna Savinjska dolina na slavnost v Žalec!

Posredovalnica slov. trg. društva »Merkur« v Ljubljani opozarja p. n. stariše, kateri name-ravajo dati dečke učiti trgovine, da naj se zaupno obrnejo do nje, ker ista ima mnogo prostih mest na razpolago in posreduje pri nastavljanju učencev brezplačno.

Toča se je vsula dne 9. t. m. po Veterniku, Mrčnisi in Reštajnu.

Drž. šolski nadzornik Lampl stopi v pokoj in sicer koncem letnega semestra. Njegov naslednik bode baje dr. Kaner, sedaj šolski nadzornik v Trstu.

Prestavljena je poštarica Ana Hrastnik na lastno prošnjo v Neudau blizu Hartberga.

Podučni tečaj za izdelovanje perila misli prirediti štajerski obrtno pospeševalni zavod poletne mesece v Gradcu, ako se oglasi zadostno število šdeležencev. Priglasiti se je treba ravnateljstvu (Gradec, Burgg. 13).

Stjepan Radić — zopet v milosti. O znamenem vodji »hrvatske seljačke pučke stranke« Stjepanu Radiću smo že večkrat imeli priliko pisati. Pred nekaj mesci je prišel mož pri naših klerikalcih v nemilost, ker je v hrvatskem saboru rekel, da »popi zaglupljivajo« narod. No zdaj je zopet prišel pri »Slovencah« v milost, ker je v svojem lističu »Dom« priobčil poziv na Hrvate,

naj podpirajo klerikalno „Slovensko Stražo“, in je celo obljubil, da tudi on, oziroma uredništvo „Doma“ sprejema darove. Je vse lepo, a zdi se nam, da bi imel Radić proketo veliko nalogo nabirati za obrambno delo po Hrvatskem, kjer se v trumah naseljujejo Nemci in Madžari.

„Vorarlberger Volksfreund“, nemški list v popolnoma nemški deželi je jako dobro opisal razmere pri Sv. Lenartu v Slov. gor. Članek še priobčimo, da vidijo naši ljudje, kako sodijo pravi Nemci o naših renegatih.

K Sv. Lenartu v Slov. gor. pride za davkarja neki Riziensky iz — Rottenmanna. Naši davčni uradniki pa morajo sedeti na nemškem Stajerskem!

Druge slov. dežele.

v Ponesrečil se je v Celovcu mizarski pomočnik, Anton Bonjak, posestniški sin iz Ruš pri Mariboru. Pograbil ga je obličev stroj, ter mu odtrgal prst in nekaj dlani na levi roki. Nesrečnež se nahaja v celovski bolnišnici.

v Strašna toča je 10. tm. pobila na Krasu in v Furlaniji skoro vse. Osobito škodo je napravila na poljih in vinogradih.

v Tržaški deželni poslanec so dobili od dež. glavarja uradno obvestilo, da je dež. zbor zaključen.

v Tekmovalno streljanje 3. voja se vrši danes 13., 14. in 15. tm. v Celovcu. Udeleži se ga 460 častnikov imenovanega voja. Vodil bo prireditel polkovnik Brandner pl. Wolfszahn.

Gozdarsko društvo za Primorsko in Kranjsko ima 17., 18. in 19. tm. svoje 33. zborovanje v Gorici, združeno s poučnimi izleti v razne okoliške kraje.

Strela ga ubila, ko je „oblačico obzvanjal“. Ko je v pondeljek 15. levi J. Gorjanc, mežnarjev sin iz Malega Črneta pri Zatičini v zvoniku „oblačico obzvanjal“, da bi prepodil hudournne oblake, je udarila strela v zvonik in fanta na mestu ubila.

Društvene vesti.

Savinjsko učiteljsko društvo. — Na obnem zboru dne 9. t. m. so bili zopet izvoljeni: Rudolf Vrabl, predsednik, Ivan Zotter, podpredsednik, Ivan Jakše, tajnik, Srečko Pečar, blagajničar.

Najnovejša brzojavna in telefonična poročila.

OBCNI ZBOR POLJSKE LJUDSKE STRANKE.

Tarnow, 13. junija: Ob udeležbi okrog 1.000 odposlancev iz vseh delov Galicije se je vršil tu letni občni zbor poljske ljudske stranke. Navzoči so bili vsi strankini državni in deželni poslanci. Poročilo strankinega vodstva se je vzelo na znanje in se je istemu izreklo zaupanje. Predlog opozicije, da bi šla stranka v boj proti sedanji deželni vladi in konzerativni stranki, je bil z veliko večno odklonjen.

NEMŠKO-ČEŠKA SPORAZUMNA KONFERENCA.

Praga, 13. junija: Javlja se, da hočejo veleposestniki vendarle spraviti skupaj brez ozira na odpor čeških agrarcev nemško-češko sporazumno konferenco (?)

Za reformo zakona.

Praga, 13. junija. V veliki dvorani žitne borze se je vršil včeraj manifestacijski shod za reformo zakona. Sprejela se je resolucija, katera zahteva reformo avstr. zakonskega prava in pa uvedbo obveznega civilnega zakona.

Proti Boromejevi encikliki.

Aš na Češkem, 13. junija. Včeraj so priredili tukajšnji protestanti javen shod, na katerem so sprejeli jako ostro resolucijo proti razžalitvam protestantov v zadnji papeževi encikliki o sv. Karlu Boromeju. Po shodu so šli udeleženci pred Lutrov spomenik, kjer se je govorilo in pelo. Katoliško cerkev, župnišče in katoliški društveni dom so stražili policisti.

Berlin, 13. junija. Na javnem shodu proti Boromejevi encikliki je bila sprejeta resolucija, v kateri se izraža ogorčenje nad tonom v encikliki in se zavračajo napadi na reformacijo.

Berlin, 13. junija. Pruski poslanik je v zadevi enciklike interveniral v Vatikanu in je smatral z diplomacijskega stališča zadevo za končano.

Turški prestolonaslednik v Sofiji.

Sofija, 13. junija. Včeraj dopoldne se je vršila na čast turškemu prestolonasledniku velika vojaška parada, katere se je udeležilo osem tisoč vojakov. Turški princ je občudoval krasno bolgarsko moštvo in je častital poveljnikom vojakov na izborni disciplini in izvežbanosti armade.

Različne novice.

Novi Jork, 13. junija. Bruseljski bančni tat Buiset se je ustrelil v nekem tukajšnjem hotelu ravno v onem hipu, ko bi imel biti aretiran. Našli so pri njem mnogo papirnatega denarja. Buiset je defraudiral v Bruselju skoraj dva milj. kron.

Dunaj, 13. junija. Na osrednjem pokopališču so odkrili včeraj spomenik pesniku Davidu.

Opava, 13. junija. V Altstadtu je ubila strela dne 10. jun. posestnika Grzonka in Kubala.

Atene, 13. junija. Kralj Jurij je došel v Patras, kjer ga je sprejelo prebivalstvo z velikim navdušenjem.

Tiflis, 13. junija. Toča, debela kot kurja jajca, je napravila grozno škodo po poljih in vrtovih. V mestu je v hipu narasla reka podrla več hiš, pri čemur se je ponesrečilo več ljudi.

Književnost.

Vojeslav Molé: Ko so cvele rože. Založila Ign. pl. Kleinmayer & Fed. Bamberg v Ljubljani. Cena nevezani knjigi 2 K, vezani 3 K 20 vin., vezani z zlato obrezo 3 K 50 vin. Knjigo še ocenimo.

Listnica upravnistva.

Sv. Lenart v Slov. gor.: Hvala — a smatramo za boljše, ne preiti v zasebne zadeve, ki končno vendar niso v zvezi s politiko. Imamo drugega dovolj! Pozdrav!

Loterijske številke.

Gradec, dne 11. junija 1910: 5, 60, 89, 12, 85.
Dunaj, " " " " 14, 34, 28, 40, 82.

3 zlati nauki!

I.
Kdor s „FLORIAN-om“ se krepča,
Zmeraj tek ima!

II.
Če želodec godrnja,
Pij „FLORIAN-a“, pa neha

III.
Ni otožen, ni bolan,
Ta, ki vživa

Postavno varovano.

34

Edini najboljši

gumijevi traki

za cepljenje trt se dobijo v Zvezni trgovini v Celju.

297 — 12

Šubičeva slika

Franceta Prešerna

ter Groharjev

∴ Primož Trubar ∴

v okvirju ali brez okvirja se dobijo v Zvezni trgovini v Celju. Velika zaloga najrazličnejših svetlih in modernih slik. Portreti slavnih pisateljev, muzikov itd. Ceniki na zahtevo franko.

Tiskovine v moderni obliki so dandanes, kakor znano, potreba vsakega podjetja, ki hoče uspešno delovati, kajti tiskovine brez učinka romajo navadno vsled pomanjkanja časa neprečitane v koš. Sleherni, ki to upošteva in deluje dosledno v tem smislu, zamore vsak čas računati na dosežen uspeh, ker se prejemniku vsili nehote prepričanje, da deluje z vzornim podjetjem, katero se potrudi v vsakem oziru izvršiti naročilo skrajno natančno in z namenu potrebnim učinkom. Zavod, ustrezajoč vsem zahtevam na polju moderne tiskarske tehnike je Zvezna tiskarna v Celju, Schillerjeva cesta šte. 3. — Založena z modernimi črkami in okraski, kakor tudi opremljena z brzotisknimi stroji najnovejše konstrukcije in zlagalnimi pristroji je v položaju v polni meri zadovoljiti svoje cenjene stranke. — Naročila izvršuje točno in solidno. — Cene nizke.

